El Pla de Bages

Diari comarcal

Franqueo concertado

Any XXXIII | Núm. 11892

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer d' Arbonés, 15 - Teléfon núm. 272

Dissabte, 7 febrer 1926

Número solt 10 cèntims.--Atrassat, 25 cèntims.--Pagament al a bastreta.-Remitits, anuncis i reclams, a preus de tarifa

Ens és impossible publicar el primer editorial que teníem preparat

El Dr. Torres i Bages (1)

(Segona edició)

Un trist aniversari posa d'actualitat un nom il·lustre, de qui en vida fou savi i virtuós Prelat d'aquesta Diòcesi Dr. Torres i Bages, l'home humil que meresqué ésser exaltat amb títol de Bisbe de Catalunya, que li ha donat el poble.

Es en moments d'abandó i de servilismes lamentables quan els que sempre hem honorat la memòria del Pastor exemplar, enyorem més que mai la seva veu lluminosa i el seu gest serè i ple de dignitat. No en va, quan la trista hora de la seva mort, va ésser escrita en aquestes columnes l'afirmació que el buit que deixava el Bisbe Torres, era irreparable. Ni la Diòcesi, ni Catalunya, han pogut trobar un nou Pastor de tantes llums espirituals, de tan recte criteri ni de tan digne patriotisme.

El Prelat de les Pastorals clarissimes que amb la seva formidable intel·ligència assombrà la gent docta; el Prelat que amb la seva autoritat indiscutible féu afirmació de fe en els destins de la Pàtria, va deixar aquest món ja fa nou anys (2), però el seu record perdura i perdurarà sempre, que no en va ha estat escrit per ell el formidable llibre «La Tradició Catalana».

L'austera figura del savi Doctor pren més relleu cada dia, perquè és en els temps de prova quan el poble cristià i patriota busca com mai en l'Església i en els seus Pastors ajuda i guia. El gest sever i ple de dignitat d'un Bisbe, és sempre decissiu en un poble com el nostre. L'admiració i afecte que inspira als ciutadans el Dr. Guillamet, Prelat de Barcelona, n'és bona prova, si nó bastés el bon record del plorat Bisbe de Vich per a demostrar-ho.

El geni del gran Bisbe Torres i Bages va plasmar les virtuts de la raça en infinitat d'escrits, meravellosos, d'aquesta raça que era la seva i que ell estimava tant que mai no va voler deixar-la, i va preferir restar «humil i ignorat» en aquest Bisbat, que acceptar honors i majors dignitats de les que era prou mereixedor.

Però la paraula de Déu fou acomplida, i ell, que modest, preferí restar l'últim, ha estat el primer, mentre l'orgull s'ha estrellat mil voltes.

El nom del Dr. Torres i Bages viurà eternament, amb els Llull, Raimond de Penyafort, Eximénis i tants d'altres que són puríssimes glòries de la nostra història, i per això EL PLA DE BAGES, en aquesta hora del novè aniversari de la seva mort exemplar, li dedica unes paraules que facin més viu el seu record en l'esperit dels fills d'aquesta terra que ell va estimar tant.

(1) Aquest article va ésser publicat en aquest diari l'any passat, en complir-se el novè aniversari de la mort del preclar Prelat, i per tant, doncs, no és estrany que alguna ratlla quedi descentrada, per bé que en essència l'editorialista diria el mateix.

(2) El lector és pregat de llegir «deu anys».

Crònica de Barcelona

Salvador Perarnau

Creiem oportú aquest lloc per a parlar de Salvador Perarnau. Surienc de naixença, s'ha aclimatat completament a Barcelona, després d'haver pres un bany de manresanisme. En la formació espiritual d'aquest poeta del Pla de Bages hi ha contribuït per un igual el secular ensopiment de la seva vila nadiua, la inquietud més concretada de la vida manresana i, finalment, l'ambient incomparable d'aquesta carissima Barcelona. Perarnau s'ha deixat guanyar el cor pel districte quint (diem quint i no cinquè, perdoneu-nos).

Confessem que no hem llegit gaires versos de Perarnau.—No n'hem llegit gaires de ningú. De totes maneres, coneixem a Perarnau, més com a home que com a poeta, àdhuc acceptant la opinió d'un nostre amic el qual afirma que Perarnau té més de poeta que de ciutadà. Potser sí.

Perarnau és un poeta descentrat. Descentrat d'època, s'entén. Perarnau hauria fet un gran paper, s'hauria trobat com un peix a l'aigua, en el món intel·lectual de cinquanta anys enrera. Ara queda una mica desplaçat. La bohèmia, que era un gentil pretext per a viure sense treballar, ha quedat virtualment separada dels nostres costums. Avui no més fa de bohemi aquell que té prous diners per aguantar aquest estat selecte. El bohemi sense recursos difícilment és agafat en consideració per ningú. Perxò cada dia són més comtats els continuadors de la tradició romàntica del vuitcents. Res de testes decoratives ni de barrets d'ample vol; l'intel·lectual d'avui no es diferencia en res, pel seu aspecte exterior, amb un dependent de merceria. La nostra gent de lletres ja no gasta l'uniforme capriciosament disciplinat; s'ha confós, s'ha volgut confondre entre la massa grisa de ciutadans. Perarnau, doncs, és un vuitcentista de temperament que no pot aclimatar se amb els costums del noucents.

No fa pas gaires dies que Perarnau ha publicat el seu darrer llibre de versos. Se n'ha parlat ja des d'aquestes columnes. Apropòsit d'aquest llibre, Lluis Capdevila va publicar un article a «El Liberal» fent un elogi acabadíssim del seu autor. Entre altres coses interessants, dèia que Salvador Perarnau és el millor dels poetes joves de Catalunya. Judici una mica arriscat, si voleu, però que demostra, de totes maneres, que Perarnau és un valor. Un valor cotitzable i de moltes possibilitats dintre el camp de la literatura poètica de Catalunya.

La poesia de Perarnau, mirada globalment, en perspectiva, no és cap cosa arravatadorament extraordinària. Ara, no creiem que ningú ens negui que Perarnau té coses, té moments, té imatges, d'una bellesa i d'una perfecció plàstica difícilment superables. Tot el foc, tota la passió del poeta s'aboca en aquests finestrells de selecció i, en dues ratlles, Perarnau us diu més, immensament més que en tot un llibre. La valor dels seus versos, més que una valor de conjunt, té la vàlua formidable d'aquests esclats de perfecció, escampats de ci per llà de la seva literatura.

***

Fa bo de trobar a Perarnau, de tant en tant, en plena Rambla. Us parlarà apassionadament de la seva obra i si decidiu d'anar a prendre una copeta al «Lion», Perarnau es treurà unes quartilles de la butxaca i allí mateix, entre un conyac i una cervesa, els seus versos, ara macilents, ara flamejants, us donaren tot un bany de pessimisme. Si teniu temps i la son no us crida, Perarnau us seguirà contant les seves coses fins que tots els homes alegres i les dones tristes del cabaret hauran passat la porta. I quan, obeint a l'amable invitació del cambrer us trobareu novament en plena Rambla, Perarnau proposarà:

—Si voleu arribar-vos fins al port, jo no tinc pas tard...

—Però si ja clarejat Bona nit, Perarnau...

—Bona nit...

Joan Pastal

Diputació de Barcelona – Xarxa de Biblioteques